

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА УЧИТЕЛКАТА

chitanka.info

— Хей, момче, ще си изкривиш очите с това гледане! — гласът прозвуча някак внезапно и грубо и хората в трамвая за миг се стреснаха. После любопитните погледи се насочиха към младежа и неговата спътничка. Малко преди това бях забелязала момчето. Стиснало билет в ръка, то бе заслонило девойката от напирещите във всички посоки пътници и предано я гледаше.

— Не се прави на отнесен, ами си продупчи билета — продължи с наставленията си един чичко с кожено яке и пълна торбичка с ябълки. Младежът се смути и си перфорира билета, а момичето си показва картата за пътуване. Но хората наоколо само това чакаха, за да излеят гнева си от блъсканицата. Те бяха предимно възрастни, младите предпочитаха собствените си коли и в краен случай — метрото.

„Учителите, учителите са виновни. Зле ги учат“ — надигна отново глас чичкото. И като се тръшна на една току-що освободена седалка, извади ябълка, изтри я в якето и шумно захрупа. „А, и интернет е виновен“ — допълни друг. В дъното на трамвая се изправи едър човек, с много татуировки и обръсната глава. „А, бе, вие що не си...“ — започна той, но явно се отказа и млъкна. Май реши, че не си заслужава за такава дребна работа да се разправя със старците...

Коментарите продължаваха под сурдинка. А виновникът за свадата обясни, че е забравил и като не издържа, извади няколко билета и ги перфорира, за да докаже, че наистина не е имал намерение да се вози гратис. „Глупак — обади се едрият млад мъж с обръснатата глава — половината тук сме без билети, ти ли си най-добрият? Я попитай оня с ябълките редовен пътник ли е?“.

Влюбената двойка не издържа и слезе на следващата спирка, а чичкото с ябълките притихна.

Внезапно трамваят спря. Пътниците замърмориха, а ватманът се подаде през прозореца и завика: „Другарко Иванова, госпожо Иванова, качете се“. На тротоара стоеше дребна възрастна женица с избеляло палто и недоумяващо го гледаше. Тъй като той продължаваше да я кани, а трамваят отзад сърдито дрънчеше, тя пристъпи по-близо. Усмивка разхубави лицето ѝ, то светна подмладено. „Младене, ти ли си? Младен Петров от 11-а“ — уверено допълни тя. Ватманът, човек на около 50, пак я подкани: „Качете се, нека Ви повозя. Да видите, че и от мене стана човек“. „Но аз не отивам в тази посока, момчето ми“ — топло отвърна жената. После, не устояла на сърдечната покана, се качи

и трамваят набра скорост. А ватманът се обърна назад: „Това е любимата ми учителка. Ако не беше тя...“. Пътниците мълчаха, някои се усмихваха. Може би на спомена за някоя своя учителка.

След няколко спирки двамата се сбогуваха и тя слезе, за да се качи на трамвая в обратната посока. Какво ли бе направила за своя ученик навремето, така и не се разбра. Никой не попита ватмана. Дори и чичкото с ябълките, който гледаше с възхищение след старата учителка. А тя — мъничка и почти незабележима, стоеше на спирката и се усмихваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.